

Дамян Дамянов

А в тишината бавно
оживяват...

...А в тишината бавно оживяват
и Те, и вековечната им слава.
Замръзнали в портретите си бледни,
Те, полухора и полулегенди,
Стоят си тук и прах, и слава сбират.
Веднъж умрели, вече не умират.
Веднъж живели, вече не живеят.
Не живи хора – мъртва епопея!
По дяволите! Те не са такива!
Те и до днес във нас живеят живи –
Апостоли, но незабележими!
Под образ нов или под ново име
Те и сега за щастие се борят!
Да, царщината вече се събори!
Издаха султани и тирани,
Ала борбата, вечната, остана!
Борба за щастие, за красота човешка!
Борба без кръв, но не по-малко тежка
От тяхната!
Поклон пред всички правя,
Пред всекиго от тях цветя оставям –
Не, не пред тях, пред техните портрети,
Отгдето вече те са слезли светли
И тръгнали са през самото време,
за да дадат чертите си на мене.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7986>]